За сполохами, за громами,
За вибухами, за димами,
За дорогами, за роками,
За сторіками, стоморями
Голосу твого не почути,
Образу твого не забути,
Бо мова твоя затихла,
А врода твоя застигла:
Теплі руки, пропахлі тістом,
Біла шия з разком намиста,
Ніжні губи, усміхнені тихо,
Мудрі очі, що бачили лихо
Розлуки, наповнені горем,
Вже прощальним вдивляються зором…
Напливають і ранні, і пізні,
Як мотив призабутої пісні,
Згадки про тебе, нене,
Напливають на мене,
І раннього вірша рядки
Озиваються через роки:
Мамо, утри краплини сльозин,
Знаменням хресним нас осіни —
Це ж не тільки один я твій син,
Усі ми твої сини!..